

Čas práskl do koní, když pánbůh znenadání  
do štipce nabral špetku nebe za svítání.  
Já hlavu nesklonil, jen vyslovil jsem přání  
aby ti modrou vážku v dlani  
vyčaroval z ní.  
Aby si mohla na tvý skrání  
najít svý místo na tvý sponě do vlasů  
nechtěl jsem víc, a tak mi vyplnil to přání  
a od té chvíle už jen zírám v úžasu  
jak se řítíš napříč světem jako jasná supernova  
občas to zvolníš a pak roztočíš to znova  
a pro tu chvíli tě pod svá křídla schová  
tvá modrá vážka safírová  
na sponě do vlasů  
co se na slunci tak blýská  
a všechno kolem krásně voní po růžích  
jen pozor dej, když si přivoníš moc zblízka  
bolí to jako ostrá tříška  
pod kůží.  
Svět totiž neví nejspíš nic o křídlech vážky  
prostě se otáčí jak černá gramodeska  
a pánbůh občas prstem vyorá jí z drážky  
písničku, která není hezká  
a nikdo netleská..  
Všechno je pořád jak má být, jen občas při činu tě chytí  
jak platíš směnkou, která nemá nikde krytí.  
Ještěže vážka, jako zlatá rybka v síti  
v prameni vlasů dál se třpytí  
a nehodlá to vzdát.  
Jen občas hlavu sklání  
když osud v dálce zlostně zvedá prst.  
Žádněj strach, ještě vydá na pár přání  
zbývá jich pořád víc než plná hrst  
jednou však naplní se čas, zmizí kouzlo hodokvasu  
jako když vítr z tváře smete černou řasu  
a modrá vážka na sponě do tvých vlasů  
jednoho rána do zlých časů  
tiše odletí.  
Jen tak znenadání  
vzlétne nad horizont jak slunce hřejivý  
škoda slov, jako jizva na tvý skrání  
zůstane po ní pramen vlasů - šedivý...  
Svět totiž neví nejspíš nic o křídlech vážky...